

Arrest

nr. 189 711 van 13 juli 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 30 maart 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 maart 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A HAEGEMAN, die loco advocaat M. BYTTEBIER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 5 april 2012 onder bevel tot aanhouding geplaatst wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen.

1.2. Op 13 april 2012 diende verzoeker, vanuit de gevangenis, een asielaanvraag in.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 16 mei 2012, in antwoord op verzoekers asielaanvraag, de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Verzoeker werd op 23 mei 2012 door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijftien maanden, waarvan vijf maanden met uitstel gedurende drie jaar, wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen.

1.5. Bij arrest nr. 85 241 van 26 juli 2012 weigerde ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.6. Op 20 oktober 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.7. Verzoeker werd op 22 januari 2013 aangetroffen bij een politiecontrole en de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam dezelfde dag een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

1.8. Op 21 november 2014 werd verzoeker nogmaals aangetroffen en nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 28 april 2015 ten aanzien van verzoeker opnieuw een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.10. Op 14 maart 2017 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

Het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, dat verzoeker op 14 maart 2017 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: [K.]

voornaam: [E.]

[...]

nationaliteit: Gambia

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder geldig visum.

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Betrokkene werd op 23.05.2012 door de Correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 15 maanden wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs. Op 14.03.2017 werd ten laste van betrokkene door de politie van Antwerpen opnieuw een pv opgesteld wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Betrokkene werd op 23.05.2012 door de Correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 15 maanden wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs. Op 14.03.2017 werd ten laste van betrokkene door de politie van Antwerpen opnieuw een pv opgesteld wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs.

X artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen waarvan het laatste hem werd betekend op 27.04.2015.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene diende op 13.04.2012 een asielaanvraag in. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 16.05.2012. Na een schorsend beroep werd betrokkene's asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 26.07.2012. Betrokkene ontving vervolgens op 08.10.2012 per aangetekend schrijven opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 qq van 02.10.2013) geldig 30 dagen

Door het CGVS en de RVV werd vastgesteld dat betrokkene niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat hij geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene werd op 23.05.2012 door de Correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 15 maanden wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs. Op 22.01.2013, op 21.11.2014 en op 27.04.2015 werd betrokkene nogmaals aangetroffen in illegaal verblijf door de politie van Antwerpen en werd hem telkens een bevel betekend om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene werd op 23.05.2012 door de Correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 15 maanden wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs.

Op 14.03.2017 werd ten laste van betrokkene door de politie van Antwerpen opnieuw een pv opgesteld wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden. Mocht de overname door Gambia niet mogelijk zijn, wordt betrokkene weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoeker ook op 14 maart 2017 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: [K.]

voornaam: [E.]

[...]

nationaliteit: Gambia

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 14.03.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod . Dit inreisverbod vervangt het inreisverbod van 3 jaar dat op 21.11.2014 aan betrokkene werd betekend.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

■ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste hem werd betekend op 27.04.2015. Verschillende vroegere beslissingen tot verwijdering werden dus niet uitgevoerd.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

acht jaar

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 4° alinea van de Wet 15/12/1980:

☐ *Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.*

Betrokkene werd op 23.05.2012 door de CR van Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 15 maanden wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs. Op 14.03.2017 werd door de politie van Antwerpen ten laste van betrokkene opnieuw een pv opgesteld wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs.

Overwegende het winstgevende karakter van de misdadige activiteiten van betrokkene, bestaat er een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde. Het winsttoogmerk van het criminele gedrag van betrokkene motiveert de toepassing van een termijn van acht jaar.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1.1. Verweerder werpt op dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van voormelde beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast geeft hij aan van oordeel te zijn dat de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) niet kan worden aangenomen. Hij benadrukt ook dat de eerste bestreden beslissing een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten is.

3.1.2. De Raad merkt op dat verzoeker betwist dat er toepassing kan worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, zodat niet zonder een onderzoek van dit middel kan worden gesteld dat vaststaat dat deze wetsbepaling toepasbaar is en op verweerder de verplichting rust om, op grond van dit wetsartikel, een beslissing te nemen. Daarenboven moet worden benadrukt dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 6 van het EVRM en dat voormelde verdragsbepaling primeert op de door verweerder ingeroepen wetsbepaling. Door te stellen van oordeel te zijn dat de aangevoerde schending van artikel 6 van het EVRM ongegrond is loopt verweerder vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad. Het gegeven dat het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten is laat ook niet toe te besluiten dat verzoeker geen belang zou hebben bij de vernietiging van deze beslissing. Het in voorliggende zaak bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is immers niet identiek aan de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten en ligt aan de basis van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. De eventuele vaststelling dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten door een onwettigheid is aangetast kan derhalve tot gevolg kan hebben dat de daarop gebaseerde beslissing ook onwettig is. Er kan dan ook niet zonder meer worden gesteld dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

De opgeworpen exceptie is ongegrond.

3.2. Verweerder betwist verder de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om deze exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 149 van de Grondwet, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en de algemene rechtsbeginselen, waaronder het proportionaliteitsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht, van artikel 6.2 van het EVRM, van artikel 25/2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), van de formele motiveringsplicht en van de rechten van verdediging. Hij stelt tevens van oordeel te zijn dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“9. Artikel 2 van Wet van 29 juli 1991 bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden moet de motivering pertinent zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing (zie MAST A., e.a., “Overzicht van het Belgische administratief recht”, Kluwer, Brussel, 2002, p. 692-694).

10. Dat de betwiste beslissing BIJLAGE 13septies verwijst naar het feit dat er geen vaststellingen zijn die erop wijzen dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Dat verzoeker wel degelijk vreest voor zijn leven gelet op de strafbaarstelling van homoseksualiteit in Gambia en het bestaan en de uitvoering van de doodstraf aldaar. De overheid heeft hem gezocht met de bedoeling om hem gevangen te nemen en nadien te bestraffen (lees: vermoorden).

Verzoeker alsook zijn familie werden namelijk ernstig (mondeling) bedreigd. Hij diende te vluchten voor zijn leven maar evident werd er niets op papier gezet door dezelfde overheid, die hem zoekt... Hierdoor kan hij op heden het bestaan van zijn toestand niet bewijzen.

Feit is wel, als hij terugkeert naar Gambia, dat hij vreest voor zijn leven. Verzoeker wil dan ook ten alle prijze een terugkeer naar Gambia vermijden.

Los van de persoonlijke situatie van verzoeker, kent heel Gambia op vandaag nog steeds een verhoogd risico op spanningen en onrust n.a.v. de recentelijke machtswissel. Het is allesbehalve veilig op vandaag in Gambia.

11. Dat de betwiste beslissing BIJLAGE 13sexies verwijst naar art. 74/11, §1, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet.

Art. 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid [...]”

Uit deze wetsbepaling blijkt dat in geval de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of veiligheid, een inreisverbod kan worden opgelegd van meer dan vijf jaar.

A contrario kan aldus worden gesteld dat indien er geen ernstige bedreiging is, een dergelijk inreisverbod niet kan worden opgelegd.

Dat op dat moment aldus een inreisverbod kan worden opgelegd tussen de 1 dag en 5 jaar.

12. Dat bovendien uit de gegevens van verweerder niet duidelijk blijkt of hem in het verleden al een inreisverbod werd opgelegd. Dat uit de gegevens enkel blijkt dat verzoeker diverse keren een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg en dit op volgende tijdstippen: 08 oktober 2012, 22 januari 2013, 21 november 2014 en 27 april 2016.

Dat het aldus als absurd voorkomt aan verzoeker thans een inreisverbod op te leggen van 8 jaar terwijl dit na zijn veroordeling in 2012 nooit gebeurde!

Dat de zorgvuldigheidsverplichting inhoudt dat de beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen. (zie MAST A., e.a., "Overzicht van het Belgische administratief recht", Kluwer, Brussel, 2002, p. 54-55).

Dat de motivatie in de bestreden beslissing aldus niet afdoende is.

13. Bovendien wenst verzoeker op te merken dat hij inderdaad op 23 mei 2012 door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen werd veroordeeld wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs.

Verzoeker wenst wel op te merken dat hij zijns inziens tegen dit vonnis in hoger beroep is gegaan waarbij deze straf werd herleid. Gelet op de beperkte tijd was verzoeker niet in de mogelijkheid om dit vonnis op te vragen en aan huidig verzoek te hechten doch dit zal worden voorgelegd bij behandeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoeker blijft erbij dat hij gedurende 90 dagen in voorhechtenis zat en nadien de gevangenis mocht verlaten.

Bovendien stelt hij dat het toen handelde over bezit van verdovende middelen (22 gram cannabis) en niet over de handel in verdovende middelen.

14. Ook op 14 maart 2017 werd verzoeker per toeval en niet gericht gecontroleerd op de tram. Hij had de tram genomen in het centrum van Antwerpen en de machine waarin hij zijn ticketje had gestopt, blokkeerde. Nadien volgde een grote controle op de tram waarbij hij gevraagd werd zijn identiteitsdocumenten te tonen. Aangezien verzoeker deze niet bij had werd hij gefouilleerd. Hij gaf vrijwillig aan in het bezit te zijn van 8 gram cannabis.

Dat het dus op datum van 14 maart 2017 opnieuw om bezit van cannabis gaat zodat verwerende partij haar redenering in de beslissing ex. art. 13 sexies niet kan volhouden: overwegende dat het winstgevende karakter van de misdadige activiteiten van betrokkene, een ernstig reëel en actueel risico uitmaken op een nieuwe schending van de openbare orde.

Dat er bovendien nog steeds het vermoeden van onschuld geldt voor de vaststellingen van 14 maart 2017.

15. Verwerende partij dient aldus rekening te houden met de specifieke omstandigheden en alle gegevens in het dossier voor het bepalen van het inreisverbod en het bepalen van de duurtijd/termijn ervan.

Gezien de uitgebreide discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij aangaande de op te leggen termijn, dient de beslissing dan ook op een afdoende wijze gemotiveerd te worden.

Hoe ruimer de beslissingsbevoegdheid van de overheid, hoe ruimer uiteraard de motiveringsverplichting.

Daarenboven is het zo dat de verwerende partij bij het opleggen en bepalen van de termijn van het inreisverbod rekening dient te houden met de specifieke omstandigheden van het geval.

16. Er dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing de individuele omstandigheden van het dossier niet heeft vermeld, noch dat de bestreden beslissing de verantwoording van het inreisverbod noch de verantwoording voor de opgelegde termijn dewelke verweester "proportioneel" acht, op de juiste, correcte gegevens van het administratief dossier steunt.

Het opleggen van een inreisverbod van acht jaar is en blijft immers een uiterst ingrijpende beslissing (RVV 27 augustus 2014, nr. 128.272).

Het beperkt immers niet enkel de toegang tot ons grondgebied, maar ook tot dat van alle Schengenstaten, tenzij men beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar een andere Schengenstaat te begeven (in casu niet het geval).

Bovendien heeft verzoeker wel degelijk kennissen en vrienden op ons grondgebied, i.e. in Antwerpen en mag aldus verwacht worden van verwerende partij, gelet op de grote impact van de beslissing, dat zij uiterst nauwkeurig tewerk gaat en hierbij een afweging maakt tussen de door haar vermelde maatschappelijke belangen enerzijds en de private belangen van verzoeker anderzijds.

De bestreden beslissing steunt zich op het loutere feit dat verzoeker een gevaar zou uitmaken voor de openbare orde of nationale veiligheid gelet op zijn veroordeling sinds 23 mei 2012 en de vaststellingen van 14 maart 2017, althans de beslissing bijlage 13sexies.

Gelet op de discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van het inreisverbod en de termijn, dient inderdaad beschreven te worden op welke specifieke eigenheden en correcte gegevens van het dossier men zich steunt om een termijn van acht jaar (en bijvoorbeeld niet op 1 dag) op te leggen.

Daarbij gelaten het feit dat verweerster zich niet op de correcte gegevens heeft gesteund om het inreisverbod op te leggen, de inhoud van het PV dd. 14 maart 2017 wordt niet vermeld, alsook te oordelen dat een termijn van acht jaar proportioneel zou zijn, werd tevens op geen enkele manier rekening gehouden met specifieke omstandigheden.

17. De wet stelt immers dat een termijn van meer dan 5 jaar dient ingegeven te zijn door een ERNSTIGE schending van de openbare orde of nationale veiligheid.

Dat er diverse kwalificaties staan op overtredingen, misdaden en wanbedrijven en elk feit zijn eigen straf heeft. Dat er aldus een zekere hiërarchie bestaat waarbij ook de ernst van de feiten indachtig moet zijn.

Dat het aldus niet redelijk voorkomt voor het bezit van verdovende middelen, waarbij het enkel om bezit van cannabis gaat en niet om het bezit van zware psychotrope stoffen of verdovende middelen, dermate ernstig in te schatten dat een inreisverbod van 8 jaar logisch zou zijn.

Welk inreisverbod dient er dan te worden opgelegd aan individuen die niet enkel de openbare orde schaden maar ook de fysieke integriteit van hun slachtoffer aantasten?

Het feit dat betrokkene de openbare orde zou kunnen schaden verantwoordt op die manier geen schending van art. 8 EVRM tot bescherming van het gezins- en privéleven. Een inreisverbod van 8 jaar maakt een disproportionele inmenging uit in het privé- en gezinsleven van verzoeker.

In de bestreden beslissing kan op geen enkele manier een verwijzing worden gevonden naar de individuele omstandigheden van het dossier. Het gaat om een standaardbeslissing.

Niettegenstaande heeft verzoeker goede vrienden en kennissen op ons grondgebied, bij wie hij verbleef ten tijde van de controle.

De bestreden beslissing is omwille van alle bovenstaande redenen dan ook niet naar recht verantwoord, werd onterecht genomen waardoor een manifeste beoordelingsfout werd begaan.

18. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient ambtshalve over te gaan tot een onderzoek van alle feiten relevant voor deze zaak. Meer bepaald dient zij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij terug zou keren naar zijn land van herkomst, quod non!

Een terugkeer van verzoeker naar Gambia dient aldus te worden vermeden...”

4.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verzoekers bewering dat verweerder de individuele omstandigheden niet heeft weergegeven die hem ertoe brachten om een inreisverbod met een geldigheidsduur van acht jaar op te leggen en derhalve werd tekort gekomen aan de formele motiveringsplicht mist feitelijke grondslag.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

4.2.2. Verzoeker kan verder niet nuttig verwijzen naar artikel 149 van de Grondwet inzake de motivering van rechterlijke beslissingen, aangezien deze bepaling niet van toepassing is op administratieve beslissingen (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.529).

4.2.3. Waar verzoeker voorhoudt dat verweerder een manifeste beoordelingsfout maakte en uitging van incorrecte feiten voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de vraag of een bestuur de materiële motiveringsplicht heeft miskend niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoeker voert in eerste instantie aan dat in de eerste bestreden beslissing wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat hij in zijn land van herkomst zal worden onderworpen aan een behandeling die strijdig is met de bepalingen van artikel 3 van het EVRM. Hij betoogt dat hij homoseksueel is en hij om die reden kan worden bestraft in Gambia, hij geeft aan dat zijn familie in dat land in het verleden werd bedreigd en dat er een verhoogd risico op spanningen en onrust bestaat ingevolge een recente machtswissel. Met deze uiteenzetting weerlegt hij evenwel verweerders vaststelling niet hij een asielaanvraag indiende en dat noch de commissaris-generaal, noch de Raad hem de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toekenden, wat, gelet op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, impliceert dat hij niet aantoonde dat hij in zijn land van herkomst dreigt te worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Tijdens de behandeling van zijn asielaanvraag werd ook duidelijk vastgesteld dat verzoekers stelling dat hij homoseksueel is en dat hij omwille van zijn geaardheid wordt vervolgd volstrekt ongeloofwaardig is. Er moet tevens worden aangegeven dat verzoeker door te beweren dat familieleden werden bedreigd en door toe te lichten dat er een machtswissel plaatsgreep in Gambia niet aantoonde dat verweerder verkeerdelijk duidde dat er, om het oogenblik dat de bestreden beslissingen werden genomen, geen stukken voorlagen dat die erop kunnen wijzen dat hij dreigt te worden onderworpen aan een behandeling die in strijd is met de bepalingen van artikel 3 van het EVRM. In dit verband moet bovendien worden benadrukt dat verzoeker de voorgehouden spanningen en onrust in zijn land van herkomst blijkbaar zelf niet belangrijk genoeg achtte om een nieuwe asielaanvraag in te dienen.

Verzoekers standpunt dat het *“als absurd voorkomt”* om hem een inreisverbod op te leggen terwijl dit na zijn veroordeling niet gebeurde mist daarnaast feitelijke grondslag. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt namelijk dat verweerder voorheen ook reeds overging tot het opleggen van een inreisverbod aan verzoeker, doch dat verzoeker deze beslissing naast zich neerlegde.

De bewering van verzoeker dat hij hoger beroep instelde tegen het vonnis van de correctionele rechtbank waarnaar in de bestreden beslissingen wordt verwezen en dat hem door het hof van beroep een lagere straf werd opgelegd blijft ongestaafd. Hij gaat tevens voorbij aan het feit dat in de bestreden beslissingen nergens wordt gesteld dat hij werd veroordeeld voor *“handel”* in verdovende middelen. Verweerder heeft op correcte gronden verwezen naar het feit dat hij werd veroordeeld wegens *“inbreuken op de wetgeving inzake drugs”*.

Aangezien verzoeker zelf expliciet erkent dat hij op 14 maart 2017 bij een politiecontrole in het bezit was van verdovende middelen, een feit dat ook steun vindt in een administratief verslag van de politie, kan hij bezwaarlijk stellen dat verweerder is uitgegaan van incorrecte vaststellingen in dit verband. Hierbij moet ook worden geduimd dat het vermoeden van onschuld niet impliceert dat verweerder bij het nemen van een administratieve beslissing geen rekening zou mogen houden met niet gecontesteerde feitelijke vaststellingen, louter omdat deze vaststellingen (nog) geen aanleiding gaven tot een veroordeling.

Het is ook niet kennelijk onredelijk om in casu, gelet op het feit dat verzoeker – een onwettig in het Rijk verblijvende vreemdeling die niet door een legale tewerkstelling in zijn levensonderhoud kan voorzien – meermaals werd betrapt terwijl hij verdovende middelen bij zich had, te concluderen dat hij betrokken is bij een misdadige activiteit die is gericht op het maken van winst en te oordelen dat hij de openbare orde kan schaden.

Verzoeker gaat verder uit van een incorrecte lezing van de tweede bestreden beslissing. Deze beslissing is namelijk niet gesteund op *“het louter feit dat [hij] een gevaar zou uitmaken voor de openbare orde of de nationale veiligheid”*. Verweerder heeft duidelijk gemotiveerd dat het inreisverbod wordt opgelegd aan verzoeker omdat hij geen gevolg gaf aan een hem eerder ter kennis gebrachte beslissing tot verwijdering. Aan verzoeker werd dus een inreisverbod opgelegd omdat hij halsstarrig weigerde gevolg te geven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Het gegeven dat verzoeker tevens strafbare feiten pleegde wordt in de tweede betreden beslissing enkel aangewend ter onderbouwing van de geldigheidsduur van het inreisverbod.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

4.2.4. Gezien voorgaande vaststellingen kan ook niet worden besloten dat artikel 3 van het EVRM werd miskend. Verzoeker toont geenszins aan dat de bestreden beslissingen tot gevolg hebben dat hij wordt gefolterd of wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

4.2.5. Artikel 6.2. van het EVRM bepaalt dat eenieder tegen wie een vervolging is ingesteld, voor onschuldig wordt gehouden tot op het ogenblik dat zijn schuld in rechte is komen vast te staan. Verweerder heeft door de bestreden beslissingen te nemen deze verdragsbepaling niet miskend. Hij heeft immers verwezen naar een uitspraak van de strafrechter die verzoeker schuldig bevond aan inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen en naar feiten die verzoeker niet ontkent.

Daarenboven moet worden opgemerkt dat artikel 6 van het EVRM geldt bij het vaststellen van burgerlijke rechten en verplichtingen van een persoon of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen deze persoon ingestelde vervolging en dat beslissingen over de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen niet vallen onder het toepassingsgebied van voormeld verdragsartikel (EHRM 5 oktober 2000, nr. 39 652/98, Maaouia/Frankrijk; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen Intersentia 2004, vol. I, 409) zodat deze bepaling hoe dan ook niet dienstig kan worden aangevoerd.

4.2.6. Inzake de aangevoerde schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet moet worden benadrukt dat verweerder, op basis van dit wetsartikel, vermag een inreisverbod met een geldigheidsduur van meer dan vijf jaar op te leggen aan een vreemdeling die geen gevolg gaf aan een vroegere beslissing tot verwijdering en die een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Het is niet betwist dat verzoeker halsstarrig weigerde om gevolg te geven aan de verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten die hem sedert 2012 ter kennis werden gebracht. Verzoeker meent echter dat verweerder hem onterecht als een ernstig gevaar voor de openbare orde beschouwt. In dit verband kan de Raad slechts vaststellen dat het niet kennelijk onredelijk is om te besluiten dat een onwettig in het Rijk verblijvende vreemdeling die nadat hij werd veroordeeld tot een zware gevangenisstraf wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen opnieuw wordt aangetroffen in het bezit van verdovende middelen – en dus recideert – een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Verzoekers toelichting dat hij nooit in het bezit was van zware psychotrope stoffen of verdovende middelen doet hieraan geen afbreuk.

Verzoeker stelt dat artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat de duur van het inreisverbod moet worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De motivering van de tweede bestreden beslissing leert de Raad dat verweerder met deze verplichting rekening heeft gehouden.

In zoverre verzoeker nog stelt dat verweerder ook zijn privé- en gezinsleven, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM, in aanmerking diende te nemen, kan het volstaan aan te geven dat verzoeker door voor

te houden dat hij vrienden en kennissen in België heeft niet bewijst dat hij enig privé- en gezinsleven in België heeft dat onder de bescherming van voormelde verdragsbepaling valt en dat onterecht door verweerder buiten beschouwing zou zijn gelaten.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder enig relevant gegeven uit het oog heeft verloren bij het nemen van de tweede bestreden beslissing.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.2.7. Verzoeker geeft aan bepaalde gegevens anders te appreciëren dan het bestuur doch toont hiermee geen schending aan van het proportionaliteitsbeginsel.

4.2.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding en na een deugdelijk onderzoek tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

4.2.9. De beschouwingen van verzoeker laten de Raad ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur of algemeen rechtsbeginsel vast te stellen.

4.2.10. Verzoeker zet voorts niet op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteen waarom hij van oordeel is dat artikel 25/2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 of de rechten van verdediging werden geschonden, zodat deze onderdelen van het middel, bij gebrek aan de vereiste toelichting, onontvankelijk zijn.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK